

tako pri srcu, da se ji je od skrbi utrnila z očesa solza kakor svetla zvezda z večernega neba.

In misel je videla, da je vse dobro, in šinila je k bolni materi nazaj... Posušila ji je solzo ter se skrila v kotiček srca, dokler

je zopet kam ne pošlje zvesta materina ljubezen...

In kadar so angeli Lovrov očenašek „za neznano dobrotnico“ okitili z blagoslovom, komu so ga naklonili: ali Travnovi gospe, ali materi — ali obema? — — —

Bršljan in bodičje.

1.

Ti sam si moj tovariš, duh misleči,
in jaz sem stokrat srečnejši s teboj,
kot bil sem nekoč v družini hrumeči.
Nad mano se prostira senca hoj,
vsa prepojena čvrstega ozona
z nevidno rōko boža obraz moj.
O kaj je meni tukaj carska krona,
in kaj posvetna slava? — Dim lehak,
ki v nič se razgubi iznad poklona!

Pa ni le vonja to, ni rezni zrak,
ni hlad le, ni temà le, ni tišina,
kar vliva v moje prsi čut sladak;
to moč je govorečega spomina:
kaj duša strastna vse trpela je
na svetu zroč tirana in trpina,
kako po zdravju hrepenela je,
zaprta sama s sabo, brez zdravila
čakala smrti grenke vsa vesela je...
A črna ni zazevala gomila —
Ko je obup do vrha prikripel,
meglà ji svetlo zōro je odkrila.
Misleči duh, glej, tebe sem imel,
ko bil sem svetu celemu sirota,
ko v družbah sem vzdihaval osamel,
ko vsakdo hujše je obsojal pota
mladosti moje, nego Bog in jaz,
utrujen potnik jaz in Bog — dobrota...
Trpljenje, kje je verni tvoj izraz,
v katerem pristnem govoriš narečji?
Ti govoriš samo: Minil je čas...
Če bolečini nas proda največji
ob dneh nesrečnih srečnih dni spomin,
v samoti mirni balzam je najmečji
spomin težko prestanih bolečin.

2.

Ha, to ni nič — to pevanje ni nič!
Poslej napeti hočem drugo struno,
pa ne zapeti sladko kakor ptič...
Dobiti moram si oslovsko runo,
z oslovskim runom doktorski naslov,
potem bom lahko pisal, to in uno.
Kaj méni se areopag duhov,
če kako pevče poje tam zakotno,
da taja src ledeni se okov;
da sodbo si svojí celo nezmotno
brez vseh dokazov in razlogov vseh
tako neuko in tako prvotno....

A ne! — Ostanem rajši naj pri tleh!
Ko norec bi se doktorata lotil,
ne pisal bi neumnosti še teh...
Na višjem stalu bi duha ukrotil,
pero bi strani vrgel iz strahu,
da ne bi kdaj se v svojem spisu zmotil...
Poglej moža, učenega glasu:
trikrat je doktor, univerze dékan —
zato ljubitelj javnega miru...
Če kdaj od pevca vendar je usekan,
se spomni le, kako je doktorat
njegov povsod častitljivo izrekan —
in miren se pod noč odpravi spat.

Od takih mož le čakaj, narod mili,
da vek zasije domovini zlat!
Ni zadnji Čop ubegnili trupla sili,
modrostne knjige vedno žroči molj —
še zdaj imamo Čopov v izobilji,
učenih ne tako, a tihih bolj!

Anton Medved.

ana — najbrže kak ostanek stare trdnjave. Raz stolp smo videli prav lepo sredozemsko morje. — Potem smo si še natančneje ogledovali posamezne razvaline, lazili po holmih, ki še zakrivajo staro mesto, in pobirali razne marmorne ostanke. Poskakali smo v neko jamo, nekdanje kopališče, kjer se še razločno vidijo štirioglate lončene cevi za paro in vodo.

Koder so tla bolj ravna, so zasejane njive, posute z zdrobljeno opeko, vapnencem in marmorjem. Kako potratna je vendar tukaj narava z marmorjem in drugim redkim ka-

menjem! Pri nas je celó po stolnih cerkvah marmornat oltar nekaj posebnega, v okolici rimski in ostijski se pa vsak čas lahko spotakneš ob marmornato gručo ali kos korintske glavice. Ženske pri vodnjakih snažijo večkrat perilo v kakem starem marmornatem sarkofagu. V Rimu sem enkrat videl čevljarja, ki je tolkel svoj podplat na porfirni obli...!

Toda z opisovanjem poganskih spomenikov še ni izčrpana znamenitost staroslavne Ostije. — Na tem pustem zemljišču se nam vzbujajo v duhu tudi veličastne slike iz starih k r š č a n s k i h časov. (Konec.)

Bršljan in bodičje.

3.

Samevam zjutraj vrhu zračne gore,
pod sabo gledam mesta in vasi,
človeških rok in uma lepe stvore;
tedaj srcé mi željo porodí
in željo to razplamení molitev:
Bog! srčno bijem naj življenja bitev,
naj sladek „vici!“ vzkliknem zmagovit,
ko smrt na mé zastavi ostro britev;
naj svoji domovini krepek ščit,
ne z duhom lenim, ne s telesom bolnim,
naj vedno čujen, vedno kremenit
vso dobo svojo z vso močjo izpolnim!

4.

Kadar je dež jeseni radodaren,
prinikne v gozdu tisoč sluznih gob.
A bodi, človek moj, v izberi varen,
da jedek strup se ne zaleze v drob;
da v krčih se ne bodeš vil božjastnih,
da ustnic ti ne zgrize lastni zob!

Med mnogimi doboš le malo častnih
prijateljev in zvestih ko zlato.
A le ne išči teh po službah mastnih!
Komur je „karijera“ vse nebo,
krog tvoje glave išče on le nimba
za svoj namen — in če ga ne dobó,
ljubezen mu spočnè, in hči je — hlimba!

5.

Prešeren, o kako slavé te! Srečen!
Kako tekmujejo med sabo zdaj,
da bi spomin ti ohranili večén!
V ljubljanski „Zvezdi“ so izbrali kraj,
(umákniti se sam Radecki mora)
da tvoje stalo spremené ti v raj...
No, živéga je trla te pokora —
mordà si jo zaslužil — kdo to vé,
kje najdeš mnenju pravemu prostora?
A nekaj vé pisatelj pesmi te,

ki največ piše na semanjski terek,
ko rime le pokoncu ga držé:
Premrzle dobe zrak ti bil je gorek
na jugu pač! — Ko bil bi ti Poljak,
morda dobil bi tudi Oblégorek...
Naš svet do pevca vedno je enak:
Zahteva pesem — svinčnika ne dá mu,
pa bodi tudi velik narodnjak...
O Jenko, kaj se toži ti po Samu...?

Anton Medved.

„Še pet dni; samo še pet dni!... Prve tri dni je bil večinoma v nesvesti; kuhala ga je vročina in bleдел je... Govoril je vsekrižem: o očetu, o bratu, o sekundariju... Proti koncu pa se je zavedal vsega in umrl popolnoma mirno.“

„Torej mirno — ?“

„Mirno! Popolnoma mirno!“

To me je tolažilo — —

In to je bilo menda vzrok, da se mi potem, ko sem se zopet oziral po sobi, ni zdelo več tako tesno v tem prostoru, prenasičenem s težkim vzduhom, med katerim se je mešal oni tako ostri in moreči duh po karboliju...

Bršljan in bodičje.

6.

Pomlad, pomlad, ti jarobujna doba,
moj duh pozdravlja srčno tvoj prihod.
Cvetice nežne vstajajo iz groba,
sluteč otavne zemlje preporod.
Visoko v vejah ščinkovec popeva,
škrjanec dviga se pod sinji svod...
Ob zori pomladanjskega zdaj dneva
naj v prsih mi zatone tiha žal,
naj zopet bolna duša mi okreva!
O zemlja lepa! Nekoč bodem pal
brezčuten, mrtev v mehko tvoje krilo —
pa zdaj bi živ na tebi žaloval?
Pa zdaj dušil bi hrepenenja silo,
če k veselicam opominja me
nad ostre zime cvétnato gomilo? — —
Ponesi jadrna stopinja me
iz mest zaduhlih vun, na plan, na trate!
Presladek čut vsega prešinja me...
O, ve pomladi ure večno-zlate,
sijajte mi, sijajte v srčni hram,
da lahek dušek pesmice krilate
dadé spominom mojim in željam!

7.

Nekterim le Fortuna je prijazna,
da vse pri nas imajo in vedó,
no, drugim pa sta žep in glava prazna,
in tem gorjé! — če včasih kaj vzrastó...
Pa bodi kdo še kake pesmi otec,
on pač ne bo izvedel prekesnó,
da jajca ni rodil, temúč klopotec —
in Fortunatje poženo ga brž
iz tempeljna modric v kokošji kotec...
Na deblu leposlovja trhla svrž
molčimo mi ponižno, kakor mora
med oleandri rasti brinjev trš.
Zdaj v knjigah misli nimajo prostora,
osladna čuvstva hoče piti svet,
a misliti ob pesmih — kolika pokora!
Točimo torej solze spet in spet,
ne solz — točimo rajši že ‚solzice‘,
da žalost ne obide nas prevréd — —
Sicer ne delajmo nikomur nič krivice,
mi, kar nas je ‚minorum gentium‘,
molčimo, kakor tiste reve ptice,
ki strel jim zapové: ‚silentium‘!

8.

† Fr. Lampetu.

Že grlice grlé po lozah tihih,
slušaje čarobne pomladi klic.
Že slavci tožijo v turobnih vzdihih,
čakaje v zemljo rójenjsko slavic.
Že sijejo z neba toplotni žari,
ves svet poslavlja se od zimskih vic —
A Tebi, dragi, ni pomlad na mari,
v gomili rani spavaš nem in gluh,

prijatelj vneti vsaki božji stvari,
Ti spiš. — Ne! Tvoje le telo, ne duh.
Od severa do juga v domovini
glas Tvojega duha nam boža sluh.
Besede Tvoje miljeni spomini
nam razsvetljujejo srca oltar.
Slovenske matere hvaležni sini
nikdar Te ne pozabijo, nikdar!

Anton Medved.

brlogi, cunje, suhe skorje — vi ste prognani iz svetišča milijonarjev — ne smejo vas videti! Vi dišite po potu, nimate parfumov, vaše roke so grde, žuljave — torej ne na trg, da ne omedlé nežne gospice!

Tedaj me ni begal več razkošni smeh — Tedaj me ni več motilo vrvenje in pehanje teh — mučenikov naslade... Legel sem tisto noč trdno prepričan, da sem — realist.

(Dalje.)

Bršljan in bodičje.

9.

Vi gnocala, vi glupci, starci vi,
kdaj rešite vprašanje: kaj je lepo?
Mi čakamo nešteto vrsto dni,
da mreno strgate z oči nam slepo.
Zastonj! — A v tem lepota gre nam v slast,
ko vi od bukev gledate nas srepo.
Ne bojte se, ne gremo precej v past,
ki skrbno jo z naočniki ravnate —
prežarko vi nastavljate nam mast!
Od zemlje lepe, vseh divot bogate
skočili naj bi v jarem mrtvih črk?
Od solnca milega, od zarje zlate
zapremo naj se vam v problemov mrk?
O, to bi bilo suženjstvo pretrdo,
priznal bi to nam sam Stagirčan Grk!
Gnojišče kmetu, deci cvetno brdo,
mladeniču deklè, a starcu peč —
po svoje vse je lepo, nič ni grdo...
Ko junija procvita gosta seč,
popevajo večerne pesmi ptice,
nasloni se mladenič krepkih pleč
na koso, tiho vpraša nežno lice:
— ‚Nevestica, kdaj bodeš moja, kdaj?‘
in vroč pogled odgovor je ženjice —;
ko lije čaroviti svoj sijaj
nad temnim logom plavajoča luna,

mlad vitez gleda bajni nočni raj
v blestečih valih grajskega tolmana,
srce mu v čudnem hrepenenju mre,
v desnici drgeta mu zvonka struna — —:
Vi gnocala, vi glupci, starci, hè,
to lepo je, ni lepo li — recite?!
Če ni — pokaj govoril bi še dljè:
mi lepo uživajmo — vi učite!

10.

Pokojna mati, rajni oče moj,
od mene daleč v svojem rojstnem kraju,
odšla sta v tiho večnost pred menoj...
Življenje nekdanje je zvezalo vaji,
in zvezo ponovila blede smrt
pod črno grudo in v nebeškem raji.
Ko bil bi danes vajin grob odprt,
in vidva bi se videla spet živa,
kaj pač bi rekel vama sin potr? ...
Nazaj zaspita, mrtveca trohljiva!
Če sina sta ljubila kterikrat,
udárila je vaji sreča kriva!
On vsemogočnih zlatov ni bogat,
na svetu častnega on nima mesta,
sovražna sta mu lastna sestra, brat...
— — — — —
ah, bolje je — da družega ne vesta! ...

Anton Medved.

Bršljan in bodičje.

11.

Pleteršnikov besednik, Wolfov dar,
iz tebe bisere jezika črpam —
pa mi očitaj pesmi vseh glavav,
da svoja granesa ves pôten krpam,
da publi snovi revnega duha
obliko čvrsto in bogato vrpam . . .

Ko bi dobil odgovora vsaj dva!
Zakaj pri leposlovnih anarhistih
le takrat spis kaj vrednosti ima,
če v njihovih izide novih listih?
In kaj jih ‚lep obrazek‘ gane pred,
kot genij ženski, pa naj v zlatočistih
posodah jim ponudi dušno jed?

‚Z udarjem zgolim proč, proč z vsako rimo!
Razpadi klasicizma mirni red!
Tako zdaj vsi med siti svet trobimo!

12.

Vesoljni narod naš je sam — poet.
Leži pred nami zopet nova drama,
življenja polna, ne samo skelet.
Bereta strastno jo gospod in dama.
v nebo jo povzdiguje vsak feljton.
In to ni morda zvita le reklama,
ocena je brez hlimbe ‚tout de bon‘.

Dejanja povedó se in akterji,
omeni prejšnja revščina sezon,
kako so vzdihovali vsi frizerji,
da ni jim treba delati perik,
pohajkovali so repetiterji . . .

A nova drama, vredna sto replik,
če dobro se izvede, o, nedvomno
provzroči v ‚Domu Narodnem‘ piknik.
Gradivo se nam vidi preogromno,
nejasen mnogih je oseb značaj.
Junak nastopa včasih le preskromno,
in vprašati se moramo: zakaj?
čemu? kakó? na mnogih, mnogih krajih.

Okorna tehnika! Da ne bi vsaj
bila zgrajena igra na slučajih!
Toda nazadnje — saj slučaj je vse . . .
Prelep je jezik, kakor da bi v gajih
vsi slavci peli sladke pesmice — —
Da! . . . To je drama, kakršnih je malo!
Hvaležno lahko klanjamo glave,
da tako delo bode se igralo!

13.

Povêdi me, odkoder ni vrnitve,
s koščeno roko, dobra žena, smrt!
Mar meniš, da se jaz bojim ločitve
od vseh ljudi na tvoj pokojni vrt?
O ne! V življenja mojega temoti
do tebe ves je preminil me črt,
četudi kazen naši si grehota . . .
Popil bom pelin zadnjega kesà
in zadnjo solzo bom na zadnji poti
potočil iz očesa trudnega — —

Leseno sidro, v kórenu trhlêno,
krasijo naj gomile moje tla,
železen križ in — srce prebodeno!

Anton Medved.

V album.

Ne znam ti naslikati v knjigo podob,
ne nanjo pripeti peres in cvetic,
zapišem le sredi najdražjih oseb,
kaj terja od tebe življenja poklic.

Značaj neomajen, a rahlo srce,
veselo naravo in trezen razum,
ob radosti zmernost, ob stiski pogum
in strah le za svoje pošteno ime!

Anton Medved.

Bršljan in bodičje.

14.

Poznamo se. — Vi vprašate: Po čem?
 Ej, človek ni tako velika tajna!
 Po licu, po razgovoru, po vsem . . .
 Na prsili sveti temu se kolajna,
 a drugi brez desnice suh in bled
 pred hišo hodi in otožno lajna.
 Poznamo se! Ne z lic in iz besed
 samó — no bitja celega pretvara
 razkriva, ki ga hoče skriti, sled.
 Ko tvoj prijatelj te s posmehi vara,
 v iskrenosti si svoji slep in gluha,
 dokler te bridko čas ne razočara.
 O, kolikrat pa vidi bistri duh
 v sosednjem srcu sleherno genotje
 vrojenih in drugod ujetih muh
 in vidi čuvstev in besed nasprotje . . .
 Kje sluje govor še prozoren, čist?
 Kje, kje? Povejte, dobri mi zelotje!
 A vem — vi šepetate: Pesimist! . . .

15.

Ah, nič gotovega, in vse gotovo!
 O skeptiki, o pozitivniki!
 Nič novega na svetu, in vse novo!
 O ben Akibha, o protivniki!
 Od svojega mišljenja kaj imate?
 Popir trpi, trpijo pivniki,
 kadar se z mislimi pišoč igrate.
 Dospeti kanite naprej? Po kaj?
 V dežele mleka in medu bogate?
 Ne veste li, da stopate nazaj
 iskat miru in sreče izgubljene!
 Ne veste li, da nam življenja slaj
 ogorčajo predrznih nâd sirene,
 in temna megla dvomov zastrupi!
 Kako uči, svari življenje mene?
 „Na svetu tem vse upanje zatri,
 nikomur ne potoži bolečine,
 spomine sladke v srčni grob zapri
 in čakaj, da te vse veselje mine!“

Anton Medved.

Večerna pesem.

Tam v daljni, tam v sinji daljavi
 zvonovi večerni pojó,
 srcé jih nemirno vprašuje:
 kdaj že mu mirú prinesó? —

Ah, prišli so davni spomini,
 in ž njimi se vrača mladóst,
 in ž njo se mi séli spet v dušo
 vsa davna radóst in bridkóst!

Pa molim molitev večerno,
 v daljavi zvonovi pojó . . .
 po sreči, po mladi ljubezni
 skrivaj se rosí mi okó — —

Ljudmila.

Obrnil se je in šel v stran, a Barbič je dejal:

„Mene pa to res skrbi.“

„Mene pa prav nič ne, pa tudi vas ni treba. Pa tega ne pravite nikomur, prav nikomur, da si ne bodo ljudje po nepotrebem belili glav.“

Po teh besedah je Anton šel proč. Zaželel si je samote, da sam premisli o vsem, kar mu je povedal starec.

Barbič je pa dejal sam pri sebi:

„O, ta ti je stanoviten! . . . Jaz nisem bil tak, pa tudi zanj bi bilo morda bolje, da bi ne bil. Hudo sta se zagledala, ta dva“ . . .

(Dalje.)

Bršljan in bodičje.

16.

Ko sem se jaz na solzni svet rodil,
ministrski predsednik bil je Giskra.
Dobrot sem malo ali nič užil,
sok mlatil sem iz ilnatega piskra,
dokler ni materi — zdaj mrtva spi —
duha razžarila nenadna iskra
Velela je: Študiral bodeš ti! —
In šel sem ž njo in nekaj znal sem kmalu
in vedno več . . . Čez leta trikrat tri
že vedel sem o vsakem nemškem kralju,
o hribih in dolinah, zraku in vodah,
o tem in takem modroslovskem stalu . . .

Zdaj poučujem druge po gorah,
pesmarim zdaj, odmekniti izkušam
do tajnosti stoterih trd zapah.
Vse nič! Zastonj si uma meč nabrušam.
Kaj videl bi, da se zapah odpre?
To spet, kar skrito je človeškim dušam.
Nič več? Nič več! To vse bi bilo? Vse! —
Potem gorim od želje ene same:
Čas, vrni ure davno mi prešle,
ko sok sem mlatil, ne pa prazne slame . . .

17.

Preljubeznive te razmere naše!
Mi kar zijamo žejni zadnji čas.

In vendar se ponujajo nam čaše
opojnosti, nesmrtnosti na glas . . .
Lahko bi pili vsi. — Pa saj pijemo —
le ne odžeja vse berivo nas!

Nesmrtni smo takrat, kadar umremo,
a kadar pride živostrašna smrt,
takrat mrljivost vseh stvari umemo.
Rodil je pesnika poseben vrt:
Preslavljan dôbe čaka tam nesmrtno,
a postaren, bolehen in potr
pošilja tu nam vzdihljaje predsmtne.

18.

Govôri jasno mi srce, zakaj
ne znaš, ne moreš, ali nočeš morda
pozabiti nekdanjih časov raj?

Oh, ti in svet sta bila mi akorda,
ubrana kakor angeljski napev,
ki večni Bog mu sam prečist izvor da.

Pozabi ali ne! Strt je moj gnev.
Umrlo prs je vzdihovanje glasno.
Blesti spoznanja ranega odsev
razumu mojemu tako prejasno:
Globoko sta različna ti in svet.
V življensko službo sem prišel začasno
z nalogo tiho — mislit in trpet.

Anton Medved.

Bršljan in bodičje.

19.

Širok je svet, obzorje moje tesno,
 moj dom puščava, drugih dom je vrt.
 Od peska ranjeno mi nog je plesno,
 življenje ljubi svet, jaz ljubim smrt.
 Da, ljubim jo z ljubeznijo udano
 na trdni steber upanja oprt. —

Kako hité tovariši pred mano,
 mladosti rože, v zemeljsko temò
 tako voljni, čeprav tako zarano!
 Prikovan bil sem nanje z dušo vso;
 v svetišču poezije zlatokrile
 pozabil sem med njimi mnogo zlo,
 zadano od usode mi nemile.
 Osamel sem. — — Moj duh neštetokrat
 razpne peroti, gnan od čudne sile,
 in vzplava v éden blaženstva krilat.
 Tam zopet vidim jih, drugove mlade,
 katerim bil sem tukaj miljen brat.
 Tam pijejo bogate vse naslade
 iz vira živega, ki Bog je sam,
 za sabo vse prevare in vse jade
 in pene vse ljubezenskih omam.

Naj svet ima svoj prav, kadar obsoja
 umetnikov plamteči srčni hram;
 a kadar se konča njih trudna hoja,
 Svoj prav imel bo tudi dobri Bog,
 če jih pokliče v večni raj pokoja
 in reši vseh nizkotnih teh nadlog!

20.

Otavija! Otavija! Ha! Ha!
 Povedati vam moram kratko glumo.

Ko je pomlad o Binkoštih cvetla,
 napravili izlet smo v gosto šumo.
 Bil poštar je Matevž in župnik Blaž . . .

Pa kaj našteval bi nas celo trumo!
 Posedli smo po mahu mehkih važ,
 krompir začeli peči, govoriti,
 kar komu je na jezik prišlo baš;
 i vina nismo pozabili piti . . .

Kar stopi dražestna gospa med nas!
 Poznal jo je le poštar razboriti.
 Imel je torej nalogo in čas,
 da nas po vrsti ‚prišlecú‘ predstavi.
 „Gospa Otavija, predstavljam vas
 gospodu župniku, učeni glavi . . .“
 začne in nadaljuje, kot se gre.

Ubežal nisem svoji kratki slavi,
 od daleč sem se bal poklona nje.
 „Gospa, to je gospod kaplan, umete?
 On dela drame. Slavno mu ime!“
 „Tako! On dela tiste cigarete? — —“

21.

Tatovi moje sreče, ni vam treba
 obujati kesanja! Ne, čemu?
 Modrosti žar mi je priplul iz neba,
 prinesel mojim prsim slaj miru.
 Confiteor! Drzan sem bil na sveti,
 podoba izgubljenega sinu.
 Smijala se je sreča duši vneti,
 in jaz, jaz bil sem mahoma pijan,
 ko detece v zatohli vinski kleti,
 in ljubljen tudi, koderkoli znan.
 A ta naš maček, rusko to ‚pohmelje‘
 ne trajata tako samo en dan . . .

To vse boli od radostne nedelje,
 po glavi se vrti, srce tišči,
 in bridek kes otrobe suhe melje:
 Kdo kriv ti je bolezní te? — Sam ti! —

Anton Medved.

Bršljan in bodičje.

22.

Moj mili Bog, Ti nisi torej vreden
— ah. strašno blasfemijo govorim! —
da bi Te pevec Tvojega zaveden
in svojega daru preslavljal z njim?!

Le to, kar z rôko se lehkó zagrabi,
poslej je vredno lepih barv in rim.
Živó naslikan pujs se nam ne gabi,
če dobro je zadet in ne — prestar.
Njegovi parklji v živcu niso slabi —
in to je dandanašnji glavna stvar...

Človeku vzemi dušo, Bôgu slično,
očem pogasi pomenljivi žar —
kaj človek je potem? Povej resnično,
melliflue Bernarde, tvoj razum!
Ha, ti nadevaš mu ime odlično:
Nič drugega, kot — saccus stercorum!

23.

Usoda, kdaj končaš svojè trinoštvo?
Kdaj mi prinese slavno zmago boj? —
In če nikdar, kdaj okrepi me moštvo,
da bodem, kot nesrečen vojskovej
trpel brez tožbe svoj poraz sramotni?
Kdaj bodem znal pekèl zakriti svoj? —

Enako v družbi javni in zakotni
moj govor bodi rádosti pijan,
oči naj v luči sijajo bleskotni,
nobenemu moj čut ne bodi znan!

A brž, ko doigram nastop navdušen,
poiščem gozda naj samotno stran,
pred križem padem naj potrt in skrušen! —

24.

Večer jesenski. — Mrzel veter toži
v skrivnostni govorici po vrteh,
zvene le liste trga zadnji roži,
trepetne bilke maje v trdih tleh...

Kako z jesenjo se mi duša sklada!
Odeva črni mrak mi svit v očeh.
Proč, proč je hrepenenja dôba mlada,
seleča me od zemlje v lepi raj!
Bila je v zlati vodi sladka vada —
da sladka bi ostala vekomaj!

A hrepenenju niso ure vzete,
le smotra ni, le upa ni nazaj...

O svet! Vrag vzemi tvoje vse obete!
O Bog! Solzâ Te prosim, le solzâ,
da glasno se izjokam, kakor dete,
na razvaline svojega srca!...

25.

Le še naprej se me ogíbijte,
ne mislite, da sem zato užaljen!
Le še naprej me z usti šíbijte,
samó da sem s telesom vam oddaljen! —

Nekoč spoznate — hemar esetai —
da nisem, kakor sičete — pripaljen...

Če glas povzdigam, poslušajte vsaj:
Mir ljubi medved, sam se rad ogane
ljudem nelovskim v stran ali nazaj;
a kdor zada mu krvaveče rane,
on redko strašni smrti ubeži! —
S to zvérjo sem, ve, duše spoštovane,
enakega imena in — krvi...

Anton Medved.

In od tedaj je Lazar dober; kadar mu kdo spomni zeta, se mu zjasni obraz, pa se pohvali:

„No, naš Anton je nekaj vreden!“

Tudi Barbiču je odpustil prav iz srca in nekoč je vprašal zeta in hčer: „Ali sta za Barbiča kaj molila?“

Mož in žena sta se spogledala in smejala . . . Gornica pa ni hotela iz Kozjega repa, naj jo je sin še tako silil, da bi prišla k

njemu. Vesela je bila sinove sreče in molila je zanj in za sinaho pa tudi za Barbiča . . .

Kozjerepci so pa zamerili, ker ni hotel Gornikov Anton več v njihovo selo. Kepec je večkrat godrnjal: „Dič! Prej smo bili pa dobri . . . Hudimar se je opasel, pa mu je greben zrasel!“ . . .

Pa to nič ne škodi; na to jezo ga Gornikov Anton ob nedeljah brez skrbi izpije kak kozarec. —

Bršljan in bodičje.

26.

Iz vira kterege poteka prava,
nebeška poezija, ve li kdo? —
Vsakomu je sodnica lastna glava,
ima posluh svoj sleherno uho.
Na noge spravi laskava ocena
duhovno dete, bolno še tako.
Na svetu stik noben ni brez pomena,
a kakšen ravno je pomen njegov?
Nikar ne misli, množica mi lena!
Čemu ves boj za prednosti duhov,
vsa tekma za umetniške diplome! —
Jaz delal bom poslej ves mlad, ves nov
skakalnice, uganke, palindrome . . .

27.

Učenec:

Da zdaj, ko že na Kranjskem vsak se slika
podobe vsak šušmar daje med ljúdi,
jaz tudi v trop, ki javnost le ga mika,
se vriniti želim — se mi ne čudi! —
Priatelj, uči mene slikarije,
predkar telo se moje v zemljo zgrudi!
Naj tudi moj obraz nekoč zasije
v izlagališču ktere že bukvarne,
spominek slaven duševne ‚zofije‘!

Slikar:

Ne bodi norec! Pusti prazne marnje,
ki pričajo le duševno bolezen!

Brez sleherne poteze miložarne
obraz bi tvoj bil strašno rezen.
Ko bil bi ti pisatelj — no —, a ‚šlibar‘
kje, kdaj se slikati je dal še trezen?
E vrni se na kmete v gore, hribar! —

28.

Končal sem pot. Stojim ob robu gozda.
Poltožen, polvesel strmim nazaj.
Poslušal petje slavca sem in drozda,
ni me uspaval melodije slaj.
Na skalah med košatimi drevesi
pogled mi je obstajal zdaj in zdaj . . .

Ah, v zapuščenem tem pogorskem lesi
mehak bršljan popenja se navzgor,
a kolikrat zelenje k tlom pobesi!

Bodičje skriva skalnati obor,
bršljan se vanj zaraste — : prepletena
svoj temni preišljujeta izvor . . .

Morda je srcem skalnatim zložena
i mojih pesmi marsiktera stran!
Smehlja se vendar nadeja mi ena,
plačilo za slovesa kratki dan:
Veselja žari moje se obličje,
če mehko vse je božal moj — bršljan,
če ostro pikalo je vse — bodičje.

Anton Medved.